

我最好的一場戲 การแสดงที่ดีที่สุดของฉัน

我最好的一場戲 / 周星馳
การแสดงที่ดีที่สุดของฉัน / Xing-chi Jou

母親與父親離異那一年，我才7歲。我和姐姐周文姬、妹妹周星霞一同判給了母親凌寶兒。พ่อกับแม่อายุห่างกัน1ปี และตอนนั้นฉันอายุเพียง7ขวบ กับพี่สาว Wen-ji Jou และน้องสาว Xing-xia Jou สามพี่น้องได้เกิดมาเป็นรางวัลของแม่

在1968年的香港，母親帶著我們3個孩子討生活，其艱難可想而知。為了維持生活，母親一人打了兩份工。我們幾個都特別乖巧懂事，這讓母親很寬慰。

尤其是我，由於成績十分優秀，最得母親鍾愛。

เมื่อปี ค.ศ.1968 ในประเทศฮ่องกง แม่ได้พาเราสามพี่น้องมาพูดคุยเกี่ยวกับการใช้ชีวิต ซึ่งยากที่จะจินตนาการได้ แต่เพื่อการดำรงชีวิตแม่ได้ทำงานสองที่ และพวกเราจะเป็เด็กที่เชื่อฟังเพื่อให้แม่รู้สึกสบาย ไม่เป็นภาระ โดยเฉพาะฉัน คะแนนสอบของฉันเป็นที่พึงพอใจมาก จึงได้รับความรักจากแม่มากที่สุด

那時我們3個孩子都正是長身體的時候，所以不管多麼困難，每個星期，母親都要稱點肉或買尾魚給我們加餐。

每當吃這些豐盛的“大餐”時，菜一上桌，我就把菜端到自己的身邊，專挑好的吃。姐姐妹妹卻懂事得很，從不和我爭。

但是我的飯量很小，吃了兩塊就吃不下去了。

然後，我就開始胡鬧，總還要揀兩塊，放到嘴裡嚼兩下，再吐到碟子裡。

我嚼過了，姐姐妹妹哪還肯吃啊！為了不浪費，母親只好自己吃。

為這事母親沒少批評我，但是一點作用都沒有。好在我別的方面表現都很好，日子久了，母親就隨我了。小孩子嘛，哪有不頑皮的呢？

สมัยนั้นขณะที่พวกเราพี่น้องกำลังอยู่ในช่วงเจริญเติบโต ไม่ว่าจะยากลำบากแค่ไหน ในทุกสัปดาห์ แม่ก็จะสั่งเนื้อและซื้อปลาเพื่อให้พวกเรากิน และทุกครั้งที่กินอาหารมื้อใหญ่นี้ เมื่ออาหารมาเสิร์ฟบนโต๊ะ ฉันก็จะตักอาหารมาไว้ข้างๆฉันและเลือกของที่อร่อยที่สุด พี่สาวและน้องสาวก็ไม่เคยเรียกร้องอะไรจากฉัน แต่ว่าฉันเป็นคนกินไม่จุ กินแค่สองคำก็กินต่อไม่ลงแล้ว หลังจากนั้นฉันก็เริ่มเล่นตลก และหยิบอาหารมาสองชิ้น ใส่ปากแล้วเคี้ยวหลังจากนั้นก็คายออกมาใส่จาน และแน่นอนอาหารที่ฉันเคี้ยวแล้วพี่สาวกับน้องสาวจะกินต่อลงได้อย่างไร แม่จึงต้องกินมันเข้าไป

แม่ได้ต่อว่าฉันอยู่ไม่น้อยในเรื่องนี้ แต่ก็เหมือนจะไม่มีประโยชน์อะไร ยังดีที่ด้านอื่นฉันยังประพฤติดีอยู่ จนวันเวลาผ่านไป แม่ก็ต้องตามใจฉัน ก็ยังเด็กอยู่เนี่ย เด็กที่ไหนจะไม่ซนบ้างละ

可是有一次，母親真的生氣了，並狠狠地教訓了我一頓。

那一次，母親兩個月沒發工資了，好不容易從娘家弄來了一些錢，買了幾隻雞腿，燒得金黃噴香。

菜剛上桌，我就小猴似的爬上桌，一邊用手抓起一隻雞腿啃，一邊沖著姐姐妹妹做鬼臉。一不小心，手一滑，雞腿掉地上了，沾滿了塵土，落在了一攤雞屎旁邊。

母親又是生氣又是心疼，買這幾隻雞腿容易嗎？再想想我平時的頑皮表現，母親取過一根桑樹條，狠狠地抽了我十幾下：「讓你頑皮，讓你不知珍惜！」

直到姐姐妹妹撲過來把我護在身體下面，母親才放下桑樹條，摟著我們3個抱頭痛哭。

哭了好一會兒，才開始吃飯。母親把雞腿撿了起來，用開水沖洗一下，捨不得扔，自己吃了。

แต่ว่ามีอยู่ครั้งหนึ่ง แม่โมโหจริงๆ และได้ทำโทษฉันอย่างรุนแรง ในครั้งนั้นแม่ไม่ได้รับเงินเดือนมาสองเดือนแล้ว และกว่าจะนำเงินมาจากที่บ้านเกิดมาได้ไม่ใช่ง่ายๆ เพื่อซื้อของไก่ย่างกลิ่นหอมฉุย เมื่ออาหารมาเสิร์ฟบนโต๊ะแล้ว ฉันก็ป็นขึ้นไปบนโต๊ะอย่างกับลิง มือหนึ่งก็หยิบน้องไก่มากัดกิน อีกมือหนึ่งก็ทำท่าตลกแก้งที่สาวกับน้องสาว ด้วยความไม่ระมัดระวัง มือสั่นทำไก่ตกพื้นเปื้อนฝุ่นดิน และข้างๆ ก็มีกองขี้ไก่ แม่ทั้งโกรธทั้งสงสารพูดว่า ซื้อของไก่หนึ่งไม่กี่น้องมันง่ายไหม และนี่ถึงความซนที่ฉันได้ทำไว้ แม่ก็หยิบก้านต้นหอมมาแล้วตีฉันลึบกว่าที่ “ทำไมถึงซนอย่างนี้ ทำไมไม่รู้จักรักษาของ!” จนกระทั่งพี่สาวกับน้องสาวมาและให้ฉันหลบอยู่ข้างหลัง แม่ถึงวางไม้ลงแล้วกอดพวกเราสามคนพลากร้องไห้ไปด้วย ร้องไปสักพักหนึ่งก็เริ่มกินข้าวด้วยกันใหม่ แม่หยิบน้องไก่ชิ้นนั้นขึ้นมา เปิดน้ำล้างหน่อย และเสียดายไม่ยอมทิ้งจึงกินมันเข้าไป

那天晚上，母親撫著我身上的傷痕：

「還疼嗎？」

「不疼了。」

「下次還調皮嗎？」

黑暗中，我眨著亮晶晶的眼睛，並“嘻嘻”地笑著：「睡吧，媽，明天我還要上課呢！」

ในคืนวันนั้น แม่ก็ลูบบรรอยแผลของฉัน

“ยังเจ็บอยู่ไหม”

“ไม่เจ็บแล้ว”

“ครั้งหน้าจะซนอีกไหม”

ในท่ามกลางความมืด ฉันกระพริบตาใส่ๆ ของฉัน และพูดไปกลางหัวเราะไปว่า “นอนเถอะแม่ พรุ่งนี้ฉันต้องไปเรียนอีกนะ!”

2001年，我和母親作客鳳凰衛視時，又說起了這件往事。

「是的，那時他可真頑皮啊！全不知道，這飯菜來得多不容易，一點也不珍惜。」母親笑容慈祥。

「不，媽媽，我懂得珍惜。」

我接過話說，聲音開始哽咽：「您想想，我要不是把雞腿弄到地上，您會捨得吃嗎？那幾年裡，有什麼好吃的，您全給了我們姐弟，您成天就吃鹹菜啊！於是我們才想出這辦法，我把幾塊肉嚼得不像樣後，我們就有藉口不吃了。只有這樣，您才會吃啊！」

聽著這話，母親情緒變得激動起來：「其實，我早該想到。你樣樣乖巧懂事，怎麼偏偏吃飯這麼頑皮呢？」

母親哽咽著掏出手絹擦眼睛。我掛著兩行淚水滿面微笑。

ปี 2001 ในตอนที่ฉันกับแม่ได้เป็นแขกรับเชิญให้กับพินิกส์ทีวี ได้พูดเรื่องนั้นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

“ใช่ ตอนนั้นเขาซนจริงๆ ไม่รู้เลยว่ากว่าจะได้กับข้าวแต่ละมื้อมามันไม่ง่าย ไม่รู้จักรักษาของ” พลังยิ้มด้วยความเอ็นดู

“ไม่ แม่...ฉันรู้จักรักษาของนะ”

และพูดต่อไปอีกว่า “แม่ลองคิดดูนะ ถ้าฉันไม่ทำนองไ้ตกพื้น แม่จะกินลงไหม ในไม่กี่ปีมานั้น มีอาหารอร่อยแม่ก็จะให้เราสามพี่น้องกินตลอด แม่กินแต่ผักเค็มๆ พวกเราเลยคิดวิธี หลังจากที่ฉันเคี้ยวไ้จนละเอียด พวกเราก็จะได้มีข้าอย่างว่ากินไม่ลงแล้ว ก็มีแค่วิธีนี้ แม่ถึงจะกิน”

เมื่อแม่ได้ยินคำพูดเหล่านี้ก็รู้สึกตื่นตันใจ “จริงๆแม่น่าจะรู้ตั้งนานแล้วว่าเด็กเชื่อฟังอย่างเธอ ทำไมเวลากินข้าวถึงได้ช่นอย่างนั้นนะ”

แม่สะอื้นและหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับน้ำตา ซะเดียวกันน้ำตาฉันก็นองเต็มหน้าที่เป็นอนไปด้วยรอยยิ้มไปหมด

在億萬觀眾的電視面前，我們母子抱在了一起。無數的觀眾也在這一刻，流下淚來。

雖然我演戲無數，但是我要說，我最好的戲，是在7歲那年，演繹的是一份血濃於水骨肉連心的摯愛親情，唯一的觀眾，是我的母親。

ฉันและแม่ก็กอดกัน ต่อหน้าผู้ชมหลายล้านที่อยู่หน้าทีวี มีผู้ชมไม่น้อยที่น้ำตาไหลในวินาทีนั้น

ถึงแม้ว่าการแสดงของฉันจะมีมากนับครั้งไม่ถ้วน แต่สิ่งที่ฉันจะบอกก็คือการแสดงที่ดีที่สุดของฉันเป็นตอนที่ฉันอายุ7ขวบ เนื้อหาการแสดงก็คือความรักระหว่างเลือดเนื้อเชื้อไขในครอบครัว และผู้ชมมีเพียงคนเดียว ก็คือแม่ของฉัน

我最好的一場戲

我最好的一場戲 / 周星馳

母親與父親離異那一年，我才7歲。我和姐姐周文姬、妹妹周星霞一同判給了母親凌寶兒。

在1968年的香港，母親帶著我們3個孩子討生活，其艱難可想而知。為了維持生活，母親一人打了兩份工。我們幾個都特別乖巧懂事，這讓母親很寬慰。

尤其是我，由於成績十分優秀，最得母親鍾愛。

那時我們3個孩子都正是長身體的時候，所以不管多麼困難，每個星期，母親都要稱點肉或買尾魚給我們加餐。

每當吃這些豐盛的“大餐”時，菜一上桌，我就把菜端到自己的身邊，專挑好的吃。姐姐妹妹卻懂事得很，從不和我爭。

但是我的飯量很小，吃了兩塊就吃不下去了。

然後，我就開始胡鬧，總還要揀兩塊，放到嘴裡嚼兩下，再吐到碟子裡。

我嚼過了的，姐姐妹妹哪還肯吃啊！為了不浪費，母親只好自己吃。

為這事母親沒少批評我，但是一點作用都沒有。好在我別的方面表現都很好，日子久了，母親就隨我了。小孩子嘛，哪有不頑皮的呢？

可是有一次，母親真的生氣了，並狠狠地教訓了我一頓。

那一次，母親兩個月沒發工資了，好不容易從娘家弄來了一些錢，買了幾隻雞腿，燒得金黃噴香。

菜剛上桌，我就小猴似的爬上桌，一邊用手抓起一隻雞腿啃，一邊沖著姐姐妹妹做鬼臉。一不小心，手一滑，雞腿掉地上了，沾滿了塵土，落在了一攤雞屎旁邊。

母親又是生氣又是心疼，買這幾隻雞腿容易嗎？再想想我平時的頑皮表現，母親取過一根桑樹條，狠狠地抽了我十幾下：「讓你頑皮，讓你不知珍惜！」

直到姐姐妹妹撲過來把我護在身體下面，母親才放下桑樹條，摟著我們3個抱頭痛哭。

哭了好一會兒，才開始吃飯。母親把雞腿撿了起來，用開水沖洗一下，捨不得扔，自己吃了。

那天晚上，母親撫著我身上的傷痕：

「還疼嗎？」

「不疼了。」

「下次還調皮嗎？」

黑暗中，我眨著亮晶晶的眼睛，並“嘻嘻”地笑著：「睡吧，媽，明天我還要上課呢！」

2001年，我和母親作客鳳凰衛視時，又說起了這件往事。

「是的，那時他可真頑皮啊！全不知道，這飯菜來得多不容易，一點也不珍惜。」母親笑容慈祥。

「不，媽媽，我懂得珍惜。」

我接過話說，聲音開始哽咽：「您想想，我要不是把雞腿弄到地上，您會捨得吃嗎？那幾年裡，有什麼好吃的，您全給了我們姐弟，您成天就吃鹹菜啊！於是我們才想出這辦法，我把幾塊肉嚼得不像樣後，我們就有藉口不吃了。只有這樣，您才會吃啊！」

聽著這話，母親情緒變得激動起來：「其實，我早該想到。你樣樣乖巧懂事，怎麼偏偏吃飯這麼頑皮呢？」

母親哽咽著掏出手絹擦眼睛。我掛著兩行淚水滿面微笑。

在億萬觀眾的電視面前，我們母子抱在了一起。無數的觀眾也在這一刻，流下淚來。

雖然我演戲無數，但是我要說，我最好的戲，是在7歲那年，演繹的是一份血濃於水骨肉連心的摯愛親情，唯一的觀眾，是我的母親。

การแสดงที่ดีที่สุดของฉัน

การแสดงที่ดีที่สุดของฉัน / Xing-chi Jou

พ่อกับแม่อายุห่างกัน1ปี และตอนนั้นฉันอายุเพียง7ขวบ กับพี่สาว Wen-ji Jou และน้องสาว Xing-xia Jou สามพี่น้องได้เกิดมาเป็นรางวัลของแม่

เมื่อปี ค.ศ.1968 ในประเทศฮ่องกง แม่ได้พาเราสามพี่น้องมาพูดคุยเกี่ยวกับการใช้ชีวิต ซึ่งยากที่จะจินตนาการได้ แต่เพื่อการดำรงชีวิตแม่ได้ทำงานสองที่ และพวกเราจะเป็นเด็กที่เชื่อฟังเพื่อให้แม่รู้สึกสบาย ไม่เป็นภาระ โดยเฉพาะฉัน คะแนนสอบของฉันเป็นที่พึงพอใจมาก จึงได้รับความรักจากแม่มากที่สุด

สมัยนั้นขณะที่พวกเราพี่น้องกำลังอยู่ในช่วงเจริญเติบโต ไม่ว่าจะยากลำบากแค่ไหน ในทุกสัปดาห์ แม่ก็จะสั่งเนื้อและซื้อปลาเพื่อให้พวกเรากิน และทุกครั้งที่กินอาหารมื้อใหญ่นี้ เมื่ออาหารมาเสิร์ฟบนโต๊ะ ฉันก็จะตักอาหารมาไว้ข้างๆฉันและเลือกของที่อร่อยที่สุด พี่สาวและน้องสาวก็ไม่เคยเรียกร้องอะไรจากฉัน แต่ว่าฉันเป็นคนกินไม่จุ กินแค่สองคำก็กินต่อไม่ลงแล้ว หลังจากนั้นฉันก็เริ่มเล่นตลก และหยิบอาหารมาสองชิ้น ใส่ปากแล้วเคี้ยวหลังจากนั้นก็คายออกมาใส่จาน และแน่นอนอาหารที่ฉันเคี้ยวแล้วพี่สาวกับน้องสาวจะกินต่อลงได้อย่างไร แม่จึงต้องกินมันเข้าไป และแม่ได้ต่อว่าฉันอยู่น้อย ในเรื่องนี้ แต่ก็เหมือนจะไม่มีประโยชน์อะไร ยังดีที่ด้านอื่นฉันยังประพฤติดีอยู่ จนวันเวลาผ่านไป แม่ก็ต้องตามใจฉัน ก็ยังเด็กอยู่นี้ เด็กที่ไหนจะไม่ซนบ้างละ

แต่ว่ามีอยู่ครั้งหนึ่ง แม่โมโหจริงๆ และได้ทำโทษฉันอย่างรุนแรง ในครั้งนั้นแม่ไม่ได้รับเงินเดือนมาสองเดือนแล้ว และกว่าจะนำเงินมาจากที่บ้านเกิดแม่ได้ไม่ใช่ง่ายๆ เพื่อซื้อของไก่ย่างกลิ่นหอมฉุย เมื่ออาหารมาเสิร์ฟบนโต๊ะแล้ว ฉันก็ปีนขึ้นไปบนโต๊ะอย่างกับลิง มือหนึ่งก็หยิบบองไก่มากัดกิน อีกมือหนึ่งก็ทำตลกแก่พี่สาวกับน้องสาว ด้วยความไม่ระมัดระวัง มือลื่นทำไก่ตกพื้นเปื้อนฝุ่นดิน และข้างๆก็มีกองขี้ไก่ แม่ทั้งโกรธทั้งสงสารพูดว่า ซื้อบองไก่หนึ่งไมก็บองมันง่ายไหม และนึกถึงความซนที่ฉันได้ทำไว้ แม่ก็หยิบก้านต้นหอมมาแล้วตีฉันสิบกกว่าที่ “ทำไมถึงซนอย่างนี้ ทำไมไม่รู้จักรักษาของ!” จนกระทั่งพี่สาวกับน้องสาวมาและให้ฉันหลบอยู่ข้างหลัง แม่ถึงวางไม้ลงแล้วกอดพวกเราสามคนพลางร้องไห้ไปด้วย ร้องไปสัปดาห์หนึ่งก็เริ่มกินข้าวด้วยกันใหม่ แม่หยิบบองไก่ชิ้นนั้นขึ้นมา เปิดน้ำล้างหน่อย และเสียดายไม่อยากจะทิ้งจึงกินมันเข้าไป

ในคืนวันนั้น แม่ก็ลูบบนรอยแผลของฉัน

“ยังเจ็บอยู่ไหม”

“ไม่เจ็บแล้ว”

“ครั้งหน้าจะซนอีกไหม”

ในท่ามกลางความมืด ฉันกระพริบตาใส่ๆของฉัน และพูดไปพลางหัวเราะไปว่า “นอนเถอะแม่ พรุ่งนี้ฉันต้องไปเรียนอีกนะ!”

ปี 2001 ในตอนที่ฉันกับแม่ได้เป็นแขกรับเชิญให้กับฟิสิกส์ทีวี ได้พูดเรื่องนั้นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

“ใช่ ตอนนั้นเขาซนจริงๆ ไม่รู้เลยว่ากว่าจะได้กับข้าวแต่ละมื้อมามันไม่่ง่าย ไม่รู้จักรักษาของ” พลังยิ้มด้วยความเอ็นดู

“ไม่ แม่...ฉันรู้จักรักษาของนะ”

และพูดต่อไปอีกว่า “แม่ลองคิดดูนะ ถ้าฉันไม่ทำบองไก่ตกพื้น แม่จะกินลงไหม ในไม่กี่ปีมานั้น มีอาหารอร่อยแม่อก็จะให้เราสามพี่น้องกินตลอด แม่กินแต่ผักเค็มๆ พวกเราเลยคิดวิธี หลังจากที่เราเคี้ยวไก่จนละเอียด พวกเราก็จะมีข้ออ้างว่ากินไม่ลงแล้ว ก็มีแค่วิธีนี้ แม่ถึงจะกิน”

เมื่อแม่ได้ยินคำพูดเหล่านี้ก็รู้สึกตื่นตัวใจ “จริงๆแม่น่าจะรู้ตั้งนานแล้วว่าเด็กเชื่อฟังอย่างเธอ ทำไมเวลากินข้าวถึงได้ซนอย่างนั้นนะ” แม่สะอื้นและหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับน้ำตา ซะๆเตียวกันน้ำตาฉันก็นองเต็มหน้าที่เป็นไป ด้วยรอยยิ้มไปหมด

ฉันและแม่ก็กอดกัน ต่อหน้าผู้ชมหลายล้านที่อยู่หน้าทีวี มีผู้ชมไม่น้อยที่น้ำตาไหลในวินาทีนั้น
ถึงแม้ว่าการแสดงของฉันจะมีมากนับครั้งไม่ถ้วน แต่สิ่งที่ฉันจะบอกก็คือการแสดงที่ดีที่สุดของฉันเป็นตอนที่ฉัน
อายุ7ขวบ เนื้อหาการแสดงก็คือความรักระหว่างเลือดเนื้อเชื้อไขในครอบครัว และผู้ชมมีเพียงคนเดียว ก็คือ
แม่ของฉัน

reference :

<http://ibook.idv.tw/enews/enews1381-1410/enews1398.html>